

Toman Brod Se Svým Bratrem A Matkou Na Horách

Tohle jsme já, můj bratr Hanuš a naše maminka Olga Brodová. Fotka byla pořízena v roce 1935 v Krkonoších v Harrachov.

Myslím, že třikrát ročně, na Vánoce, na pololetní prázdniny a na Velikonoce, jsme jezdili na hory. Otec říkal: "Jste bledí, vy jste takové prostě ty mužské děti, musíte mít alespoň jednou za čas horský vzduch, musíte na lyže." Tak jsme jezdili na hory. Do Špindlerova Mlýna a do Harrachova, vždycky do stejného hotelu, ještě dneska tam stojí. No, sice jsem žádný slavný lyžař nebyl, ale bylo to fajn. Jezdili jsme z kopce, do kopce se chodilo pěšky, tenkrát ještě nebyly vleky, a ty kopce také spíš byly loučky, ne sjezdovky, na ty bych se neodvážil. Lověk jel, zastavil se o nějaký plot a zase šel nahoru. Ten pocit, když lovk celý zmrzlý půjde do teplé útulné chaty a dá si třeba čaj, to je něco, čemu se jen tak něco nevyrovná.

A samozřejmě, že jsme byli také velcí sportovci, ohromně jsme se zajímali o fotbal, teda aspoň já a můj bratr. Aktivně fotbal jsme taky hráli, ale spíš nadšeně než dobře, fandili jsme Spartě a Slávii, sledovali jsme jejich výsledky a to byla událost, když na mistrovství světa v třicátém čtvrtém roce v Itálii se naši fotbalisté dostali až do finále, kde prohráli, ovšem to nebylo moc regulérní, pak byli v Praze vítáni jako hrdinové, přijeli v otevřeném autokaru a všichni je zasypávali květinami, taky jsem byl u toho. Fotbalisté té doby nebyli gladiátoři, milionoví otroci, kteří se nechávají prodávat za miliony tam a zase zpátky, byli to lidé, kteří hráli skutečně pro prestiž a s nadšením, pro lásku k věci. S vlastenectvím. Pro ně byla opravdu hrdost reprezentovat Československo na mezinárodním poli. Vlastenectví tehdy nebyla fráze, byl to skutečně hluboký cit.

Já jsem byl Sparťan, Hanuš fandil Slávii. Dokonce otec, ještě než zemřel, koupil bratrovi slavistický a můj spartánský dres. Znal jsem celou sestavu Sparty, měl jsem ji pověšenou nad postýlkou a vždycky v pondělí ke mně přišel pan učitel Pokorný, to byl takový starší pán s brýlemi, a řekl: "Brodě, jak jste dopadli v neděli?" Tak jsem hlásil: "Pane učiteli, prosím, vyhráli jsme." My, my jako. "Tak vy jste vyhráli? Tak to je ohromná zpráva." No a já mu referoval, jak jsme teda vyhráli.